

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 18.02.1965, sp. zn. Tzv 2/65, ECLI:CZ:NS:1965:TZV.2.1965.1

Číslo: 20/1965

Právní věta: K trestu zákazu činnosti podle §§ 49 odst. 1 a 50 odst. 1 tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 18.04.1965

Spisová značka: Tzv 2/65

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 1-3

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Zákaz činnosti

Předpisy: 140/1961 Sb. § 49 odst. 1
§ 50 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Pravomocným rozsudkem vojenského obvodového soudu byl důst. VB Š. uznán vinným:

1. opilstvím podle § 201 tr. zák., protože požíval alkoholické nápoje a poté řídil osobní automobil z Hamru do Osečné;

2. ublížením na zdraví podle § 223 odst. 1, 2 tr. zák., protože za týchž okolností řízení automobilu v mírné levotočivé zatáčce nezvládl, najel na silniční patníky na pravé straně silnice, vozidlo se převrátilo ze stráně a spolujezdec R. při tom utrpěl zlomeninu dvou žeber a byl v důsledku toho 9 dnů práce neschopen.

Za to byl obviněnému podle § 223 odst. 2 a 35 odst. 1 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců podmíněně na zkušební dobu 1 roku a podle § 49 odst. 1 tr. zák. byl u něho vysloven zákaz řízení motorových vozidel s výjimkou služebních motocyklů na dobu 1 roku.

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona podané předsedou Nejvyššího soudu, zrušil citovaný rozsudek ve výroku o trestu zákazu řízení motorových vozidel a podle § 49 odst. 1 tr. zák. vyslovil u obviněného zákaz řízení motorových vozidel na dobu dvou roků.

Z odůvodnění:

Stížnost pro porušení zákona, podaná předsedou Nejvyššího soudu, napadá citovaný rozsudek ve výroku o zákazu řízení motorových vozidel. Poukazuje na to, že není v souladu s ustanovením § 49

odst. 1 tr. zák., resp. § 50 odst. 1 tr. zák., bylo-li ze zákazu řízení motorových vozidel vyloučeno řízení služebních motocyklů, což neodpovídá ani výchovnému účelu trestu, a že stanovení tohoto zákazu jen na dobu 1 roku nevystihuje stupeň nebezpečnosti činu pro společnost.

Nejvyšší soud shledal, že stížnost pro porušení zákona je důvodná.

Jak vyplývá z napadeného rozsudku, uložil soud 1. stupně obviněnému vedle trestu odnětí svobody též trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 roku, přičemž z tohoto zákazu vyloučil řízení služebních motocyklů. Takto formulovaný zákaz řízení motorových vozidel nelze považovat za zákonný. Ve smyslu ustanovení § 50 odst. 1 tr. zák. spočívá zákaz činnosti v tom, že se odsouzenému po dobu výkonu tohoto trestu mimo jiné zakazuje výkon takové činnosti, ke které je třeba zvláštního povolení. V daném případě je takovým povolením řídicí oprávnění. Jednotlivé skupiny takovýchto oprávnění a jejich rozsah stanoví § 2 vyhl. MV č. 87/64 Sb. o řídicích průkazech. Zmíněné ustanovení vyhl. 87/64 Sb. nečiní ovšem rozdíl mezi oprávněním řídit soukromá anebo služební vozidla. Proto vyslovený zákaz řízení motorových vozidel musí mít za následek ztrátu takového oprávnění pro jednotlivé skupiny vozidel jako celku a není tedy možno, aby výrok soudu byl omezován jen na vozidla v osobním vlastnictví.

Vedle toho, co bylo právě uvedeno, byl by takto uložený trest zákazu řízení motorových vozidel v rozporu s výchovným účelem trestu, jak to má na mysli ustanovení § 23 odst. 1 tr. zák. V daném případě trestná činnost byla ovlivněna vědomým požitím alkoholu, ačkoli obviněný jako řidič a zejména též jako příslušník VB znal absolutní zákaz požívání alkoholu řidičem před jízdou a během jízdy a věděl o škodlivých následcích, které mají vzápětí dopravní nehody zaviněné podnapilými řidiči. Přesto však vědom si své únavy po probdělé noci, alkohol požíval a poté řídil automobil, s nímž později havaroval a způsobil svému spolujezdci v rozsudku zjištěná zranění. Toto závažné porušení základních řídicích povinností stanovených vyhl. MV č. 141/60 Sb. svědčí o značné neodpovědnosti obviněného a o tom, že zřejmě podceňuje dodržování předpisů cit. vyhlášky. Proto je zapotřebí uloženým trestem zákazu řízení motorových vozidel přivést obviněného k řídicí odpovědnosti a k důslednému dodržování předpisů upravujících silniční provoz. Tento cíl ovšem, jak už bylo shora uvedeno, nemůže splnit výrok o zákazu řízení motorových vozidel, jak jej vyslovil soud 1. stupně, neboť jde o formální výrok ponechávající obviněnému možnost provozovat i nadále činnost, v souvislosti s níž bylo spácháno trestné jednání, i kdyby šlo jen o řízení služebních motocyklů.

Výrok o zákazu řízení motorových vozidel nelze považovat za správný ani co se týče délky doby, na níž byl zákaz vysloven, neboť neodpovídá hlediskům § 31 odst. 1 tr. zák. Stanovením zákazu řízení motorových vozidel jen na minimální dobu, předpokládanou ustanovením § 49 odst. 1 tr. zák., soud 1. stupně rozhodně nedal, s přihlédnutím k výši a podmíněnosti trestu odnětí svobody, náležitý výraz skutečnosti, že obviněný jako příslušník VB požitím alkoholu za daných podmínek vědomě, hrubým způsobem porušil ustanovení § 4 odst. 2 vyhl. 141/60 Sb. a vyvolal řízení auta v podnapilosti situaci, která s ohledem na to, že v krvi obviněného bylo po více než jedné hodině po nehodě zjištěno 1,3 promile alkoholu, mohla vést k daleko těžším následkům, než jaké vznikly.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší soud v zájmu odstranění nezákonného výroku napadeného rozsudku zrušil výrok podle § 49 odst. 1 tr. zák. o trestu zákazu řízení motorových vozidel a uložil tento trest bez jakékoliv výjimky. Jeho výkon stanovil Nejvyšší soud na dobu 2 let, kterou považuje za potřebnou k dosažení převýchovy obviněného v ukázněného a odpovědného řidiče, přičemž přihlížel k jinak kladnému hodnocení obviněného z jeho občanského života i pokud jde o jeho přístup k plnění služebních povinností.